

Mlado Jutro

št. 52.

V Ljubljani, dne 25. decembra

1938.

TONE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

Tistega večera dolgo ni mogel zaspati. Ležal je na visokem ležišču v hlevu, odet z odejami, ki jih je bil prinesel s seboj od doma. Gledal je v strop. Tam je pajk napravil mrežo in lovil muhe. Za hip je pozabil na dom, No-

trgu je potrkavalo in vabilo k rani službi božji.

Ljudje so hodili k maši. Po končanem opravilu je zbral Vinko svojo družbico okoli sebe pred faro cerkvi-jo.

sanko in na Vinka. Videl je svoje bodoče življenje, sebe, kako se klati okoli in prosi od hiše do hiše. Vse samo za kosček kruha. Zamižal je. Lačen je bil. Spomnil je je, da ni nič jedel. Zato je bil tako zgodaj odšel spat.

»Če me še enkrat zvabijo s seboj, jim pokažem, kdo sem. Ne bodo se z menoj igrali«, tako je polglasno mrmral in v tem je zaspal.

Kravicí sta mirno prežvekovali. Mesec je svetil v hlev skozi majhno, zamreženo okence in razsvetljeval blede obraz.

4.

Nedelja je bila solnčna in lepa. Severni vetrič je bil razgnal še zadnje oblake, ki so se zbirali okoli Sv. Ane v Maši gori. Solnce je pokukalo na Matevžkovo posteljo in ga zbudilo. V

»Kaj bi šli danes malo na čoln?« je povprašal Tone boječega Skopinovega Ivana. Najbrž je šiba pela tudi pri njih doma, ker je pozno prišel včeraj domov. Huda Skopinova mama je zvedela, da se je njen ljubljencek vozil po tako nevarni vožnji.

»Kadar hočete«, se je odrezal Ivan.

»Tako popoldne pridita oba na most v Pristavo. Tam se dobimo, ali ne, Matevžek?«

»Ja, ja, ja«, je pritrdil Matevžek, ampak jaz bi bil že kmalu rad doma«, je še dodal.

»Da ne bodo rekli, da smo za nič — zato pa bomo šli in veslali tja do Jassence in še dalje, če bo le mogoče. Torej takoj po kosilu se vidimo na mostu«, je Vinko vse tri navduševal.

»Dobro«, je pomislil Ivan, »Matevžek, ti pa prinesi posodo za izlivanje vode iz čolna.«

Po tem kratkem pomenku so se razšli. Tone in Ivan sta šla proti domu in se izgubila med pisano množico mož, žena in fantov. Vinko in Matevžek sta počakala, da so odšli vsi, nato sta lučala kamenje s hriba na skednje v dolino in še preko na cesto do vode. Kosala sta se, kdo dalje zažene kamen.

»Poglej«, je rekel Vinko in zagnal kamen iz roke. Paglavca je zadel ravno v šipo najbližje hiše. Nato sta zbežala po klancu navzdol in se pomešala med ostale otroke.

Takšen je bil Vinko. Porednež od vrha do tal. Matevžek se mu je smejal in mu verjel vse, kar mu je rekel. Tudi on se je precej navzel Vinkovih grdihi navad. Rad bi bil ostal tak, kakršen je bil nekoč, ko je živel še njegova dobra mamica. Toda brez Toneta, Ivana in Vinka ni mogel živeti. Vedno je bil z njimi. Čestokrat ga je oče oštel, pošteno oštel, ali Matevžek ni bil več tisti kot pred letom.

Popoldne. Na mostu za vasjo so se sešli štirje fantje od fare. Ivan je odvezal čoln, posedli so vanj in zdrveli z vso naglico pod oboki mosta. Z brzino so odplavali na širono polje. Voda je drvela z velikansko naglico. Umazana se je valila po polju, delala velike valove... Čoln se je zibal na gladini. Voda ga je gnala samo dalje... Kam? Tega ni vedel nihče.

Matevžek, pazi na luknjo v čolnu«, je rekel Ivan, ki je bil že dopoldne z navadno glino zamazal precej veliko rano.

»Jaz bom pri krmilu«, je zapovedal Vinko. »Ti Tone veslaj spredaj in ti, Ivan, na sredi.«

Veslali so že dobre četrte ure, ko so nenadoma opazili, da so blizu cerkvice svete Marjete. To je pa tisti kraj, kjer ima svojo luknjo zmaj, kakor je pripovedoval stric Primož v ožagi.

Tu je bila res velika rupa, kamor se je odtekal voda. In nevarni vrtnici so bili v bližini. Naši mladi potniki so le nekaj metrov jadrili mimo, seve-

da v silnem strahu, da jih ne zanese v jamo.

Zavili so v gozd. Voda je hitrejša drvela. Struga se je ožila, zato je bila globlja. Čestokrat so zadeli ob vrhove precej velikih bukev in malih smrek. Valovi so bili strašni.

Matevžka je zaskrbelo. Še nikoli se ni čutil tako osamljenega sredi divjega gozda in na tako globoki vodi.

Struge ni bilo ne konca ne kraja. Vedno bolj deroča je postajala umazana voda.

»Ali ne bi šli nazaj?« je skoraj prošil Matevžek.

»Ah, kaj še, pojdi ti sam, če hočeš. Mi gremo kar naprej«, se je oglasil Vinko in porinil čoln od smreke.

»Bumf«, in čoln je vrglo na visok grm, da se je nagnil in zajel precej vode.

»Tone, kako pa vodiš?« se je že kar jezil Matevžek.

»Le nič se ne boj. Kar izliva vodo ven, pa tiho bodi«, se je ojunačil Ivan. Veselo se je smehljajal sredi čolna in pel s hreščetnim glasom:

»Barčica po morju plava.
drevesa se priklanjaoooo...«

Raztegnil je zadnji zlog, da je odmevalo še bolj po gozdu. Naprej ni mogel. Čoln je obrnilo, da so z zadnjim koncem jadrili naprej. Ivan je pogledal nazaj, pa ga je bilo kar strah.

»Vinko, pojdi nazaj! Ustavimo se, jaz grem nazaj«, je jecjal Matevžek.

»Glej ga, bojazljivca. Že spet se mu tresejo hlače. Pa je rekel, da gre z nami, kamor hočemo. Ti si strahopetec, ne pa junak. Poglej mene!«

Vinko je stopil na prečno desko v čolnu in krilil z obema rokama po zraku z veslom v desnici. Zraven je gugajoč se na čolnu prepeval, da je bilo kaj.

Toda kmalu je bilo težko vzdržati ravnotežje. Čestokrat je čoln obvisel na grmu.

»Ivan, zdaj boš tole posekal«, je pokazal Vinko na zaraščeno grmovje, ki jim je ustavilo pot. Ivan je sekal, da je bil kar vroč. Tu pa tam mu je trnje razpraskalo kožo do krvi.

Po dolgem trudu so prišli skozi grmovje in plovili dalje. Zapreka za zapreko se jim je postavljala na poti. Postali so tihi in molčeči. Nič več se ni razlegalo vriskanje kot poprej. Molče so zrl pred seboj gozd in umazane valove.

(Dalje prihodnjik)

Manica:

Sveta družina

Ni menda kmalu na svetu stvari, ki bi ljudem tolikrat služile za predmet zasmehovanja, kakor je osel. Seveda mu poredneži delajo krivico, kajti skušnja uči, da je ubogi dolgoušec ne le zelo koristen in udan svojemu gospodarju, nego čestokrat tudi bolj previden in prevdaren, kakor marsikatera druga žival. Celo Sveti družini je bil sivček večkrat na uslugo. Čujmo, kaj pripoveduje o njem gorenjska pravljica!

Ko sta Marija in Jožef v tisti blaženi noči vsa utrujena prispela v Nazaret, sta zaman iskala prenočišča. Zatekla sta se v neki razdrapani hlev. Tam je Jožef napravil Mariji iz mahu in slame skromno ležišče, sam pa je sedel v kot, se oslonil na oslove jaslí in truden kakor je bil, kmalu trdno zaspal.

V tem se je rodilo Božje dete. Hlevček je zažarel v nebeški svetlobi. Jožef je pa še vedno spal spanje pravičnega in ni čul Matere božje, ki ga je klicala s slabotnim glasom.

Tedaj je pa osel stresel z glavo, prislonil gobček na svetnikovo uho in glasno zarigal »i-a, i-a.«

Jožef je prestrašen poskočil kvišku in videč, kaj se je zgodilo, ves srečen padel k nogam Gospodovim.

Kmalu se je jaslicam, v katerih je ležal Jezušček, približal tudi osel. Te-

daj ga je Marija potrepjala po glavi in rekla hvaležno in s preroškim glasom:

»Hvala ti, sivček, ker si zbudil mojega moža. Kot plačilo za to uslugo naj ti bo dana prilika, da boš služil mojemu Sinu v žalostnih in veselih dneh!«

Kmalu potem — tako čitamo v svetem pismu — je Marija z Jezuščkom v naročju bežala na osličku tja v daljni Egipt, da se izogne hudobnemu Herodu.

In še pozneje, čez mnoga leta je Kristus, ko je bil že učenik, na svoji slovesni poti, obdan od tisočev ljudstva, ki mu je klicalo »Hozana«, jezdil na oslu v mesto Jeruzalem.

Tako se je uresničilo preročevanje Matere božje, da bo borni osel služil gospodu v žalostnih in veselih dneh.

Za mlade pevce

»Jutro« je izdalo mično in lahko božično pesmico za dva otroška glasova s spremljevanjem klavirja. — Pesmico je zložil znani glasbenik Zorko Prelovec na nežno besedilo Iva Peruzzijsa. Pesmica je tako pristrčna, mična in lahka, da jo bo vsak otrok, ki jo enkrat sliši, lahko zapel. Cena din 5, po pošti din 5.50. Dobi se v knjigarni Tiskovne zadruge v Ljubljani, v upravi »Jutra« in po vseh ljubljanskih knjigarnah.

Okamenela perica

Podpeč je mala vasica v dobrepoljski dolini. Tamkaj je pod goro podzemna jama. O tej jami je že Valvazor pisal in zatrjeval, da je v njej podzemsko jezero, eno od dveh, ki se baje nahaja pod površjem prelepe slovenske zemlje... Ker pa so bile ob deževnih nalivih v dobrepoljski dolini zmerom poplave, so pred leti ljudje zgradili v

podpečski jami umeten jez, tako da danes ni mogoče kar brez truda priti do podpečskega podzemskega jezera.

Kakor v vseh podzemskih jamah, je tudi v podpečski jami vse polno lepih kapniških tvorb. Največji in najlepši kapnik pa je zelo podoben okameneli ženski, ki se sklanja nad vodo in pere predivo. O tej okameneli perici pa si Dobrepoljci pripovedujejo sledečo pripovedko:

Ko še ni bilo v podpečski jami jez in ko je še vsakdo lahko prišel do podzemskega jezera, so hodile dobrepoljske žene in dekleta k jezeru prat predivo. V Podpeču je takrat živel siromašna žena, ki je imela lenega in tatinskega sina, premoženja pa nobenega. Bila je tako revna, da ni imela niti za povescmo svojega prediva. Ker je njen malopridni sin često kaj izmaknil, so se sosedje jezili in vzdeli ženski s tatinskim sinom ime: Kriviška baba.

Kriviška baba in njen sin sta kljub temu, da nista imela ničesar svojega, hotela živeti. Zato sta kradla in uganjala različne vragolije ter se na ta način prebijala skozi življenje.

Bilo je pozimi. Sosedje so se obiskovali, posedali okrog toplih peči, ženske in dekleta pa so hodile na prejo. Tako so se nekega večera spet zbrali in si med delom pripovedovali pripovedke. Stari Mihol, ki je zmerom rad povedal kakšno o strahovih, je hotela predice malo zastrašiti in jim je povedal pripoved o hudobni Torki. »Hej, vi še ne veste, kaj je Torka!« je vzkliknil in pihal oblake dima iz svoje bagaste čedrice. »Torka je grda ženska, ki rada napravlja predicam mnogo škode, če pustijo na kvaterno sredo po končani preji povescma prediva na kolovratih! Najraje pride okoli polnoči in potrga predivo s kolovratov...«

Možje in fantje so se smejali, dekleta in ženske pa so zagnale vrišč, ker so se spomnile, da je bila prav tisti dan — kvaterna sredo. Kmalu pa so pozabile na strašljivo pripovedko. Po končani preji so pustile povescma prediva na kolovratih in zaplesale z možmi in fanti, da se je tresla izba in majala široka kmečka peč v njej. Hej, kdo bi se mogel ubraniti plesu! Stari Mihol ni bil samo zgovoren dedec, ampak je znal tudi raztegniti harmoniko, da je vsakega, ki je bil zraven, zasrbelo po podplatih! — — —

Ampak pripovedko o Torki niso poslušale samo predice in vasaovalci v izbi! Pred bajto je pri oknu prisluškoval razgovoru v izbi tudi sin Kriviške babe. Brž se mu je zasvetilo v glavi in sklenil je ugnati novo vragolijo. Ko so ženske in dekleta plesale, je pahitel domov in povedal materi, kako bosta prišla na lahek način do prediva.

Povedano — domenjeno! Malopridni sin Kriviške babe se je ogrnil v belo hodno rjuho, na glavo pa si je poveznil staro, posvaljkano klafeto. Potlej sta se oba z materjo odpravila k bajti, kjer so po končani preji plesale predice. Sredi najživahnejšega direndaja je tako našemljen obstal pred oknom. Iznenada pa je udaril s palico po šipi in zarjul: »Huuuu, gorje vam, ki ste bili na preji na kvaterno sredo! Jaz sem Torka! Huuu, gorje vam!«

Vse v izbi je popadel grozljiv poplah. Prestrašeni so jo možje in fantje, ženske in dekleta ucvrli iz bajte ter se porazgubili po temni vasi.

Kriviška baba in njen našemljeni sin pa sta skočila v prazno izbo, potrgala

vso prejo s kolovratov ter jo odnesla v svojo bajto.

Zdaj sta bila bogata. Ker pa je Kri-viška baba vedela, da ne more prediva prati pri podpeškem jezeru takrat ko druge ženske, pa da bi prikrila tatvino, se je odpravila prejo prat na Sveti večer. Pregrešila pa se je zoper staro dobropoljsko navado, ki zabranjuje pre-

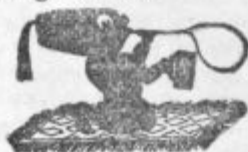

dicam prati predivo na Sveti večer. Bila je sicer sama, ko je vstopila v podpeško podzemsko jamo. Komaj pa je vzela povosmo prediva v roke in se sklonila nad vodo, da bi ga oprala, je pri priči okamenela...

Ker matere le ni bilo domov, je odšel tatinski sin za njo v podpeško jamo. Toda kako se je prestrašil, ko je namesto svoje matere, zagledal v jami — okamenelo perico.

Ves žalosten se je hotel odpraviti iz kraja, da bi prikril ljudem sramoto. Komaj pa se je podal v hrib nad Podpeško jamo, je v temi zagazil in strmoglavil v Sovjo jamo.

In še dandanes se ponoči na vsako kvaterno sredo razlega iz Sovje jame v Podpeškem hribu žalosten jok, ki se izgublja v gluho noč.

STANA VINSEK:

Božična

Zvezda sije v Betlehemu,
žar njen trepeta
nad Marijo, ki v objemu
Detece ima.

Polnoč davno je minila,
v hlevček veje mraz
in čez sinka Mati mila
nagne svoj obraz:

»Spi moj mali, spi moj zlati,
sladki moj otrok,
še te morem varovati
mraza in nadlog.

Še lahko nad tabo čujem
dneve in noči —
a kako naj te varujem
ko greš med ljudi?!

Materi čez blede lice
solza vztrepeta,
Dete proži ji ročice —
in se ji smehlja.

Stric Matic deli nagrado

Za nagrade so bili izžrebani ti-le Jutrovčki: 1. Čmer Ljudmila, uč. I. razr. real. gimn. v Celju, Škofja vas 5, 2. Milica Spes, uč. IV. razr. osnovne šole v Vojniku pri Celju, 3. Jerman Julijana, uč. IV. razr. osn. šole v Domžalah, 4. Janko Korene, uč. I. a razreda ljudske šole v Sevnici, 5. Franja Žagar, uč. mestne ženske realne gimnazije v Ljubljani, 6. Majda Trojar, uč. IV. razr. osn. šole v St. Vidu pri Stični, 7. Vida Čok, učenka v Beogradu, ulica Koste Jovanoviča 17, 8. Friderik Vrdonšek, dijak II. c razreda drž. realne gimnazije v Celju, 9. Jožica Privšek, Kasaze 13 p. Petrovče pri Celju, 10. Vera Segovič, uč. III. razr. osn. šole v St. Vidu nad Ljubljano.

Vsak nagrajenec je prejel lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Opozorite vse svoje prijatelje in znance na novoletno številko »Mladega Jutra«, kjer bo stric Matic razpisal nov, zanimiv natečaj in deset lepih knjižnih nagrad.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matič! Danes se prvič oglašam v Tvojem listu z željo, da bi ne požrl Tvoj neprijazni koš tega sestavka, ki se glasi takole:

»Maribor«. Prelepi naš Maribor leži na severu naše lepe kraljevine v osrčju Pohorja in Kozaka. Skozi njega pa se zvija reka Drava, ki prinaša pozdrave iz daljne Koroške. Njega krasi sedaj lepo urejeni Glavni trg z soho Marije, ki je bila sezidana na spomin, ko je razsajala kuga po mestu in okolici. Hitro zvezo med nekaterimi kraji pa oskrbuje mestna občina z svojimi avtokari.

Najlepša in najdaljša ulica je Gospoška ulica, ki veže Glavni trg z lepim mestnim parkom.

Lepo te pozdravlja tvoj zvesti čitalec
»Jutra«

Franc Benje

dijak I.a razr. nep. meš. real. gimnaz.
v Mariboru

Dragi stric Matič! Že dolgo se nisem oglasila. Tvoj novi natečaj mi pa zelo ugaja, ker sem vneta ljubiteljica živali. Doma imam papagajča — Pikija in dve grlici — Normico in Malčka. Vsi trije so zelo ljubki. Poleti jih sputim na vrt. Zelo radi se kopeljejo v podstavku za rože. Malček se Pikiju priklanja, da ga je kar veselje gledati, in skače za njim, kakor kakšen zajček. Ljubim pa tudi druge živali. Pozimi skrbim za lačne ptičke, ki jih je vedno vse polno okoli naše hišice. Poleti sem vzgojila deset vrabčkov-ubožčkov, katere so vrgli iz žleba, kjer so gnezdili. Bratec, sestra in jaz smo jih pobrali. Spletli smo jim gnezdece in jih položili vanj. Sprva niso hoteli ničesar jesti. Pozneje so se pa za muhe in polento kar stepili. Kmalu so odrasli. Devet jih je na mojo žalost odletelo. Le eden »Čivček« je še kakšen teden ostal. Potem je pa še ta odletel.

Prosim Te, da ta moj spis priobčiš. Že dolgo čakam na kakšno nagrado. Še nikdar, odkar sem čitateljica »Mladega Jutra«, se me nisi spomnil.

Tatjana Brus, učenka III. a. r. II.
drž. real. gimn. v Ljubljani, sv.
Florijana ul. 38.

Dragi stric Matič! Veliko otrok se je oglasilo pri Tebi z lepim pisemcem, sedaj se pa tudi jaz oglašam prvič pri Tebi. 21. novembra l. 1938. je minulo 11 let, kar sem se rodil. V šolo zelo rad hodim in se rad in pridno učim. Poleti je tu v Št. Janžu pri Dravogradu zelo veselo, ker je tako lepo za kopanje in pozimi za sankanje in smučanje. V Št. Janžu imamo dve štoklji. Naš trgovec jih je prinesel spomladi iz Varaždina. Celo poletje sta skakali po celem polju in ob Muslinji ter si iskali hrane. Zelo sta se udomačili. Pri mesarju čakata na ostanke mesa ter mesarja kar potegneta za hlače, da sta mu jih strgali. Mislili smo, da bosta odleteli v jeseni, pa sta še sedaj tukaj. Na strehi sedita in gledata okrog. Otroci jih imamo zelo radi. Najrajši jih gledam, kadar plavati po zraku kakor dve jadralni letali. Dragi stric Matič, prosim Te, pošlji mi lepo, zanimivo knjigo, katero bom imel za vselej za spomin. Lepe pozdrave Ti pošilja Tvoj

Stani Ciril, uč. 2. razr. Št. Janž pri
Dravogradu p. Meža

Listnica uredništva

Stric Matič želi vsem Jutrovčkom prav vesele božične praznike. Svoje najmlajše pa prosi, naj previdno uživajo božične dobrote, da ne bo joj!

★

Dragi Jutrovčki! Slika Snegulčice z njenimi sedmimi škrti, ki smo jo objavili v zadnji številki »Mladega Jutra«, si je stekla pri vas obilo odobravanja. Stric Matič je tri dni in tri noči predsedel za pisalno mizo in ogledoval mično pobarvane slike, ki ste mu jih poslali. Lahko si pa mislite, v kakšni zadregi je bil zaradi nagrade. Obljubil je, da nagradi najlepšo sliko z lepo mladinsko knjigo. Zdaj so pa vse slike lepe in toliko knjig na žalost stric Ma-

tic ne premore. Torej je moral odločiti žreb, čeprav pri vas ni posebno priljubljen.

Za nagrado so bili izžrebani:

Lea Berce, učenka v Ljubljani, Šetina F., dijakinja, Maribor, Tatjana Brus, uč. III. a razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Janko Hacin, uč. II. razr. osn. šole v Mariboru, Kamniška c. 14 in Kramar Marjanca, dijakinja v Celju.

Posebno lepo pobarvane slike pa so nam poslali ti-le Jutrovčki: Cvahte Viktor, dijak II. r. drž. real. gimn. v Celju, Brumen Stanka, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Murski Soboti, Jug Božena, uč. IV. razr. vadnice v Ljubljani, Franc Zorko, učenec I. razreda v Ljubljani VII, Hamrla Milan, dijak v Ljubljani, Stanič Jelka, uč. I. razr. kl. gimn. v Ljubljani, Božica Kaffov, stara 5 let v Prevaljah, Oprešnik Ivan, uč. I. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Peterman Lojze, dijak v Sp. Grabnu p. Gorje pri Bledu, Kilar Marija, uč. I. razr. na Vrtači v Ljubljani, Franc Benje, dijak I. a razr. nep. meš. real. gimn. v Mariboru, Martin Gros, dijak v Novem mestu, Milan Krefl, dijak v Karlovcu, Smiljana Košiša, uč. ? razr. v Zagrebu, Špelca Habe, dijakinja v Tratah p. Št. Vid nad Ljubljano, Trap Avgust, dijak v Domžalah, Tatjana Kováč, uč. III. razr. v Ljubljani VII., Koren Peter, dijak v Ljubljani, Ježun Marjan, uč. III. razr. vadnice v Ljubljani, Tonček Kajfež, uč. I. razr. deške vadnice v Ljubljani, Zvonko Škrabl, dijak v Mariboru, Vojka Krečič, dijakinja v Zagrebu, Milenca Accetto uč. ? razr. v Ljubljani, Franjo Leben, uč. IV. razr. v Škofji Loki, Val Ludvík, uč. III. razr. gimn. v Kranju, Alenka Mikuš uč. II. razr. Sveta Lucija ob Soči, Neda Pauer, uč. IV. razr. v Klancu 35 pri Kranju, Magušar Marija, dijak II. a razr. real. gimn. v Ljubljani, Vaš Albina, uč. II. razr. šole šolskih sester v Celju, Marica Nadežar, uč. II. razr. v Novem Sadu, Vidojka Seršić, učenka v Ljubljani, Aljoša Kocbek, star 5 let, v Ljubljani, Pečenko Vida, uč. III. razr. na Mladiki v Ljubljani, Tomislav Kajfež, dijak v Ljubljani, Lea Berce, učenka v Ljubljani, Igor Kovačič, uč. IV. razr. v Ptuj, Bogdan Šmid, uč. I. razr. v Mariboru, Hribar Silvenka, uč. III. a razr. v Ljubljani, Buria Srečko, uč. V. razr. v Ljubljani, Majda Demšar, dijakinja v Kranju, Jerin Zoran, dijak realne gimn. v Celju, Miklavič Vlasta,

uč. I. razr. v Ljubljani, Rojnik Aleksander, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Ivo Dušan Repovš, uč. IV. razr. vadnice v Ljubljani, Marica Gril, uč. II. b razr. Mladike v Ljubljani, Kramar Marjanca dijakinja v Celju, Rozika Marinič, uč. II. razr. dekl. šole v Ptuj, Bruno Zavrtanik, II. let v Gorici, Ulica Svete gore 262, Solkan, Rihteršič Žarko, dijak v Ljubljani.

Božična uganka

Naloga obstoji v tem, da najdeš pravo pot do zvezde. Iskati začneš ob vznožju božičnega drevesca in prava pot te pripelje prav do zvezde.

Kvadrat št. II.

1	2	3	4
		O	
2		R	
3			
O	R	A	Č
4		Č	

1. vladarjev dom; 2. ravnalka življenja; 3. —; 4. reka v moravski banovini, monastir na Drini — tudi več krajev v Jugoslaviji.

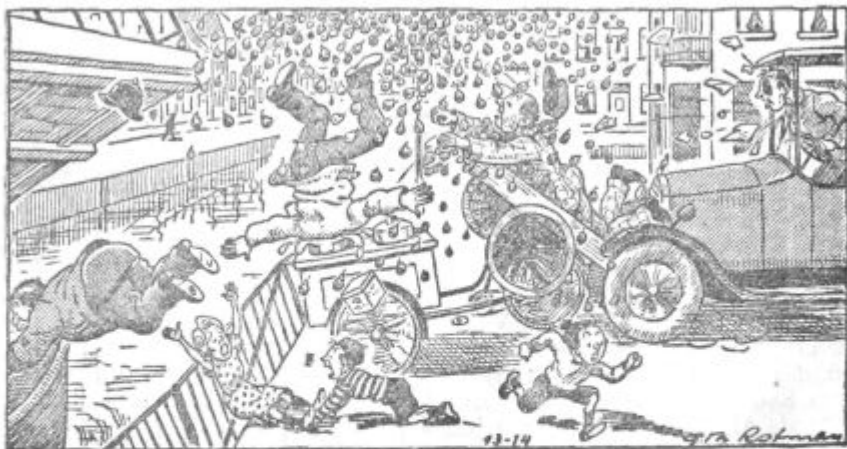
Rešitev kvadrata II.

I. kolo; 2. orač; 3. lava; 4. očak.

Usodna nogometna igra

11.—12. V tistem trenutku ko je priletela žoga šoferju taksija v oko, je bil namreč most baš zaprt. Kakor po navadi je stala pred mostom vrsta ljudi in čakala, da ga spet spuste. Spredaj je stal redar Trebušnik z rokami na hrbtu. Za njim je čakal sladoledar s svojo trokolnico in za tem prodajalec sadja z zvrhanim vozičkom hrušek. Nobene še ni bil prodal, pa si je misliti: »Da bi se jih le iznebil!»

13.—14. Bum! Taksij je pridrvel kakor strela in od zadaj z vso močjo trčil v prodajalca hrušek. Siromaka je vrglo na njegov lastni voziček, pa na sladoledarjevo trokolnico; hruške so pri tem zletele v zrak in se kakor toča usule nazaj; nastal je prizor, ki bi ga bili za las lahko primerjali izbruhu Vezuval

S tem pa nesreč še ni bilo konec! Kajti od silnega sunka se je sladoledar prekopicnil, da noben cirkuski umetnik ne tako, in se v naslednjem trenutku z glavo zaril v svoj lastni sladki izdelek. Najhuje je bilo pa z gospodom redarjem Trebušnikom; tega je trokolnica tako pahnila, da je zletel naravnost v prekopi!

